

6.9.2017
E/0059

Městský soud v Praze
Spálená 2
112 16 Praha 2

sp.zn. 57 T 4/2016

Obžalovaný: **Martin Ignačák**, nar. 10.8.1986,
trv. bytem nám. Svobody 80, 793 76 Zlaté Hory
pro doručování: Orebitská 14, 130 00 Praha 3 - Žižkov

Obhájce: **Mgr. Ondřej Štefánik, Ph.D.**, advokát, ev.č. ČAK 13892,
Advokátní kancelář ADKINS Legal, s.r.o.,
se sídlem Petrská 1136/12, 110 00 Praha 1 – Nové Město

Závěrečná řeč

J e d n o u

Osobně

Bez příloh

Vážená paní předsedkyně, vážený senáte, vážení přítomní,

17. srpen 2017, Španělsko - V centru Barcelony na třídě oblíbené turisty vjela dodávka do lidí. Při teroristickém útoku zemřelo 13 lidí a více než 50 dalších osob bylo zraněno.

3. červen 2017, Velká Británie - Teroristický útok v centru Londýna si vyžádal osm obětí a desítky zraněných.

22. květen 2017, opět Velká Británie - Teroristický útok ve foyeru haly v severoanglickém Manchesteru po koncertu americké zpěvačky Ariany Grande si vyžádal 22 lidských životů a 116 zraněných.

7. duben 2017, Švédsko - Pět mrtvých a 15 zraněných si vyžádal incident, při němž v centru Stockholmu najel nákladní automobil do lidí.

19. prosinec 2016, Německo - Ukradený kamion najel do davu lidí na vánočním trhu na náměstí v centru Berlína. Útok si vyžádal celkem 12 obětí. Asi 50 lidí bylo zraněno.

14. červenec 2016, Francie - Při večerním útoku ve městě Nice, kde do davu lidí oslavujících státní svátek najelo nákladní auto, zahynulo 86 lidí.

22. březen 2016, Belgie - Při dvou sebevražedných útocích v Bruselu zemřelo 32 lidí a na 340 bylo zraněno.

13. listopad 2015, Francie - Při teroristickém útoku v Paříži zahynulo 130 lidí, přes 350 bylo zraněno.

Rok 2015, Česká Republika – Praha – Chuchelský háj – Trojice tzv. teroristů se za asistence dvou příslušníků Policie České republiky, kteří k tomuto obstarali většinu prostředků, připravuje na shození skleněného demižonu s benzínem na vagon kolemjdoucího **nákladního** vlaku. Jedna z teroristek se na celé „akci“ podílí tím, že v parku venčí psa.

Všechny shora uvedené činy mají jednoho společného jmenovatele. Byly orgány činnými v trestním řízení kvalifikovány jako teroristické útoky. Doufám, že nejsem jediným, komu to připadá nemístné.

Skutková podstata zvláště závažného zločinu teroristického útoku dle § 311 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a), písm. d) trestního zákoníku spočívá v tom, že pachatel v úmyslu poškodit ústavní zřízení nebo obranyschopnost České republiky, narušit nebo zničit základní politickou, hospodářskou nebo sociální strukturu České republiky nebo mezinárodní organizace, závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo nebo protiprávně přinutit vládu nebo jiný orgán veřejné moci nebo mezinárodní organizaci, aby něco konala, opominula nebo trpěla, zničí nebo poškodí ve větší míře veřejné zařízení, dopravní nebo telekomunikační systém, včetně informačního systému, pevnou plošinu

na pevninské mělčině, energetické, vodárenské, zdravotnické nebo jiné důležité zařízení, veřejné prostranství nebo majetek s cílem ohrožit tím lidské životy, bezpečnost uvedeného zařízení, systému nebo prostranství anebo vydat majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu, a spáchá-li takový čin jako člen organizované skupiny a způsobí takovým činem přerušení dopravy ve větším rozsahu.

Tak si to bod po dobu rozeberme. Objektem trestného činu teroristického útoku je především ústavní zřízení a obranyschopnost České republiky, demokratické principy, na nichž je republika založena, základní hospodářská struktura státu, jakož i život a zdraví obyvatel.

Pod pojmem ohrožení **ústavního zřízení** rozumíme způsobení poruchy v řádném fungování ústavního systému. Pokud by byl demižon benzínu rozbitý o plochu nákladního vagonu způsobil vyvolat poruchu v ústavním systému, to bychom žili opravdu ve velice křehké republice, přičemž věřím, že tomu tak není.

To samé platí o **obranyschopnosti České republiky**. Tady bychom museli hypoteticky předpokládat, což však bez relevantních pochybností prokázáno nebylo, že nákladní vlak poveze vojenskou techniku. Dobrá, ale i kdyby. Demižon benzínu, obrněné vojenské vozidlo. Chci věřit, že jeden demižon benzínu, který dopadne na jedno obrněné vozidlo, nemá a nemůže mít způsobilost ohrožit obranyschopnost České republiky. Pokud by tomu tak bylo, pevně věřím, že se nikdy neocitneme ve válce, kde přijde nepřítel, který bude mít třeba děla, rakety, tanky, apod.

Narušit nebo zničit základní politickou, hospodářskou nebo sociální strukturu České republiky nebo mezinárodní organizace. Demižon benzínu. Hořící vagon. Mám za to, že i kdyby takový nákladní vagon opravdu trochu ohořel (nikoli shořel, protože demižon benzínu na toto nestačí – viz vyšetřovací pokus), všechny struktury České republiky by to nejspíš nechalo chladnými, jak ještě rozvedu.

Závažným způsobem zastrážit obyvatelstvo. Na okamžik si teď představme, že by nebyli žádní policejní agenti, a že by obžalovaní Sova a Ignačák dokonali skutek popisovaný v obžalobě. Představme si na chvíli, že by demižonem naplněným benzinem opravdu zapálili vagon jedoucího nákladního vlaku. Ten by byl v nejbližší stanici, možná i dříve uhašen. Co by se asi následně stalo, pokud by tento skutek nedostal absurdní nálepkou prvního teroristického útoku v České republice? Jeden nebo dva články v novinách? Deset vteřin ve večerních zprávách? Na druhý den by o tom veřejnost už ani nevěděla.

Protiprávně přinutit vládu nebo jiný orgán veřejné moci nebo mezinárodní organizaci, aby něco konala, opominula nebo trpěla. I s ohledem na to, co jsem uvedl před chvílí, si opravdu jen stěží dovedu představit, že by byl ohořelý nákladní vagon způsobilý přimět k něčemu vládu nebo některý z orgánů veřejné moci. O to víc to platí o mezinárodních organizacích. Co tak trochu sleduji zahraniční média, musím říct, že jsem nezaznamenal nic, co by nasvědčovalo tomu, že by si projednávanou událost v zahraničí vůbec nějak zvlášť všimli.

Schválně o tom všem mluvím poněkud nadneseně. Skutková podstata trestného činu teroristického útoku totiž výslovně požaduje, aby pachatelé (ať už se rozhodnou provést cokoli) jednali v úmyslu vyvolat některý se shora uvedených následků. Doufám, že nemusím nijak zvlášť zdůrazňovat, že je snad nemyslitelné, aby si kterýkoli svéprávný člověk myslel, že se mu to ohořelým nákladním vagonem může podařit.

Pojďme se teď zamyslet, co přesně to vlastně měli chtít obžalovaní dle tvrzení obžaloby provést. Obžaloba uvádí, že měli mít v úmyslu zničit nebo ve větší míře poškodit veřejné zařízení, dopravní systém, veřejné prostranství nebo majetek s cílem ohrožit tím lidské životy, bezpečnost uvedeného zařízení, systému nebo prostranství anebo vydat majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu.

Veřejné zařízení je technické zařízení, které slouží potřebám velkého, většinou neomezeného počtu obyvatel. **Dopravním systémem** se v projednávaném případě zřejmě rozumí systém železniční dopravy. Z vyšetřovacího pokusu jednoznačně vyplynulo, že v projednávaném případě obžalobou tvrzený připravovaný akt však nebyl způsobilý nic takového přivodit. Výsledkem vyšetřovacího pokusu, kdy se (nutno dodat až po opakovaném pokusu) povedlo vagon zapálit, byly ohořelé desky na plošině vagonu (které nadto zahořely od plastové plachty a gumových pneumatik nad nimi; otázkou je, co by se stalo, kdyby na deskách stálo ocelové obrněné vozidlo). Ocelová konstrukce vagonu, zůstala přirozeně, bez sebemenších známek poškození, neboť jak známo, ocel nehoří. Nevím kolik stojí výměna prken na plošině nákladního vagonu, každopádně vím, že o poškození kolejí, resp. dopravního systému dle výsledků vyšetřovacího pokusu nemůžeme mluvit ani s enormní dávkou představivosti.

Nevím, o jakém zničení **veřejného prostranství** obžaloba mluví, když dle jejího tvrzení měl demižon údajně dopadnout na nákladní vagon. **Veřejným prostranstvím** se dle ust. § 34 zákona o obcích rozumí všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Výsledkem vyšetřovacího pokusu však byl ohořelý nákladní vagon. Nazývat ho veřejným prostranstvím chce taky značnou dávku fantazie.

Tvrzení, že obžalovaní měli za cíl **ohrožit lidské životy**, si obžaloba opravdu mohla odpustit. Ze všech odposlechů i s výpovědi agentů, tedy z důkazů obžalobě důvěrně známých, plyne pravý opak. Všechny odposlechy jsou protkané opakovanými výroky o tom, že se nikomu nesmí nic stát, přičemž toto potvrdili i samotní agenti. Ublížit lidem nebo jakémukoli žijícímu tvoru je v příkrém rozporu s etickým přesvědčením všech obžalovaných, a obžaloba to moc dobře ví.

Když jsem tady na začátku mluvil o zastrahování většího počtu obyvatel, neodpustím si poznámku, že mám za to, že v tomto konkrétním případě lidi spíš straší obžaloba a policie svými megalomanskými konstrukcemi o tom, co se mohlo a nemohlo stát, než tito tzv. teroristé. Že by bylo nějakým způsobem prokazováno způsobení škody velkého rozsahu, jsem nezaznamenal. Pokud ale opustím konstrukce obžaloby a upnu se pouze

k realitě, předmětný úsek železnice byl v rozhodné době uzavřen z důvodu výluky, o čem obžalovaní díky profesi Petra Sovy věděli. Nevím, jakou škodu velkého rozsahu pak měly způsobit na prázdné železniční dráze.

Pojďme k odstavci třetímu. **Organizovaná skupina.** I zde se oprostíme od nepodložených konstrukcí a soustředíme se na to, co bylo prokázáno. Tvrdit o jedné z obžalovaných, že je členkou organizované skupiny a nebezpečnou teroristkou, protože se šla do parku projít se psem, ... Pokud platí pravidlo, že policejní agent nesmí být v rozvoji skutkového děje aktivnější, než obžalovaní, tak nevím, co se tady v případě Alexandry Ščambové stalo. Čistě formálně, rozumím, co vede obžalobu k tomu, že se u této konkrétní obžalované snaží za každou cenu udržet status člena organizované skupiny, a to i bez ohledu na výsledky prováděného dokazování. Jinak by nám zbyli Sova a Ignačák. Dva. Je nepřípustné, aby se organizované skupiny vytvářely nasazováním potřebného počtu agentů. Jestli z obžalobou tvrzené skupiny vypadne Alexandra Ščambová, celá teorie o vykonstruované organizované skupině se rozpadne. A přesně to se po provedeném dokazování děje.

Přerušování dopravy ve větším rozsahu. Zákon vyžaduje, aby šlo o přerušování ve větším rozsahu. Zda se jedná o větší rozsah přerušování dopravy, je třeba posoudit jak z hlediska kvantitativního (kolik a jakých dopravních prostředků či dopravních cest bylo přerušováním zasaženo), tak z hlediska závažnosti poruchy a doby nezbytné pro její odstranění. Za tuto skutkovou podstatu hrozí doživotí, neboť zákon zde pamatuje na akty terorismu, jako je vyhození letiště do povětří, zaminování a odstřelení viaduktu na D1, atd. Ohořelá prkna nákladního vagonu to ale nejspíš nebudou.

S posledně uvedeným úzce souvisí zpracovaný znalecký posudek z oboru dopravy. Abych předešel nedorozumění. Následujícím rozhodně nenapadám osobu soudního znalce ani jeho odborné zaměření či znalosti. Po odborné stránce velice erudovaně a kvalifikovaně položené dotazy zodpověděl. Nicméně tyto dotazy byly položeny tak, že činí z tohoto znaleckého posudku důkaz zcela zbytečný a nesmyslný. Popisují se v něm varianty v rozpětí od toho, že se nestane prakticky nic, po varianty, že zkolabuje málem celá drážní doprava.

Trestné činy, pro které byla podána obžaloba, dospěly toliko do stádia přípravy. Ve stadiu přípravy z logiky věci nemůžeme uvažovat o úmyslu eventuálním, ale pouze o úmyslu přímém. Vezměme si hypotetický příklad, když se pachatel připravuje na spáchání trestného činu loupeže a v rámci této přípravy si opatří ruční granát, kterým chce hrozit. Taky bude obžalován z přípravy vraždy v eventuálním úmyslu, protože granát by přece mohl v rozporu jeho s vůlí v bance vybuchnout a usmrtit několik lidí? Anebo bude obžalován toliko z přípravy loupeže?

To samé platí o znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, jež se týká údajného trestného činu násilí proti úředním osobám. Ani zde nechci nijak napadat soudního znalce. Ten velice přesně a odborně zodpověděl položené dotazy. Dotazovat se ale, co se stane, když živého člověka trefí zápalná láhev v situaci, kdy je ze všech odposlechů i

z výpovědí agentů zcela zřetelné, že se obžalovaní kategoricky shodují na tom, že se nikomu nesmí nic stát, ... Eventuální úmysl. Stadium přípravy. Znalecký posudek se tak položenými otázkami stává taktéž nadbytečným a irrelevantním.

Pokud bychom měli uvažovat o všem, co se mohlo a nemohlo eventuálně stát, měl by být zpracován ještě jeden posudek z oboru zdravotnictví, který by se zabýval eventualitou, jaká hypotetická zranění by mohla vzniknout, kdyby zasahující policista brokovnicí trefil demonstranta. Protože existuje jistá, a to rovněž nenulová pravděpodobnost, že by třeba něco špatně vyhodnotil a i bez zákonného důvodu takto učinil.

V podrobnostech stran eventuálního úmyslu ve stadiu přípravy trestného činu odkazují na závěrečnou řeč Pavla Uhla, obhájce Kataríny Zezulové.

Úplným závěrem uvedu pár poznámek konkrétně k obžalovanému Ignačákovi. Začnu obžalobou deklarovaným zvláště závažným zločinem násilí proti úřední osobě ve stadiu přípravy.

Bez ohledu na postoj Martina Ignačáka k této domnělé, vykonstruované a obžalobou tvrzené trestné činnosti je v první řadě potřeba namítnout, že z popisu skutku nijak nevyplývá, v čem přesně je stran obžalovaného Ignačáka požadovaná úmyslná forma zavinění spatřována. Obžaloba dosud neozřejmila, na základě jakých zjištění nebo úvah dospěla k závěru, že obžalovaný Ignačák naplnil subjektivní stránku skutkové podstaty projednávaného trestného činu.

Byť o jeho věcné správnosti Martin Ignačák silně pochybuje, z popisu skutku (oproštěného o nepodloženého dohady o tom, co měl nebo neměl Martin Ignačák tušit), se podává, že:

- se obžalovaný Sova a obžalovaná Zezulová domluvili na přípravě zápalných láhví, které měly být údajně určeny k obraně squatu Cibulka před Policií ČR nebo bezpečnostní agenturou,
- následně měl obžalovaný Sova s obžalovaným Ignačákem v rámci údajné přípravy tvrzeného teroristického útoku vyrobit poblíž obce Choteč zápalné lahve,
- tyto lahve měl zakopat obžalovaný Petr Sova poblíž squatu Cibulka.

Pokud bychom pro účely další argumentace hypoteticky akceptovali takto popsany skutek, nutno uzavřít, že obžaloba opomíjí objasnit a vysvětlit, na základě jakých informačních kanálů se měl obžalovaný Ignačák dozvědět o záměru blíže nespécifikovaných osob tyto lahve použít jako zbraň proti příslušníkům Policie ČR. Údajné domluvě mezi obžalovanou Zezulovou a obžalovaným Sovou přítomen nebyl. Lahve měl za asistence policejních agentů plnit za zcela jiným (obžalobou tvrzeným a předpokládaným) účelem. U zakopání lahví nebyl.

Ve vztahu k obžalovanému Ignačákovi tak není prokázán základní předpoklad naplnění skutkové podstaty projednávaného trestného činu v podobě úmyslného zavinění!

Prokázáno taktéž nebylo, že by kdokoli z obžalovaných vůbec užití jakékoli formy násilí vůči úředním osobám, příslušníkům Policie ČR, plánoval. Z audionahrávek předložených obhajobě (zejména z té, která zachycuje sledování ze dne 31.3.2015), vyplývá, že zainteresovaní (obžalovaný Sova a obžalovaná Zezulová) řešili situaci, kdy bude squat napaden soukromou bezpečnostní agenturou. Z odposlechu dále vyplývá, že zainteresovaní dospěli k závěru, že pokud na místo dorazí policie, bude celá obrana squatu Cibulka zmařena. O hypotetickém použití zápalných lahví obžalovaná Zezulová s obžalovaným Sovou mluvili v tom směru, že musí být použity tak, aby za žádných okolností nemohlo dojít k zranění nebo ohrožení živých bytostí. Není tedy známo, z čeho obžaloba dovozuje, že obžalovaní chtěli někomu ublížit, či dokonce způsobit těžkou ujmu na zdraví. Obhajoba v tomto směru pouze upozorňuje, že je potřeba vycházet z autentických zvukových nahrávek, neboť jejich přepisy jsou, mírně řečeno, značně nepřesné a neúplné. Nutno dodat, že z předmětné audionahrávky lze také dovodit, že hovor na toto téma začali policejní agenti.

Stran argumentů ohledně policejní provokace plně odkazuji na závěrečné řeči obhájců ostatních obžalovaných, kteří je dopodrobna rozebrali. Já se s jejich argumenty plně ztotožňuji a platí i pro mého klienta.

Stran tvrzeného zvláště závažného zločinu teroristického útoku, chci ohledně svého klienta zdůraznit, že na jedné z audionahrávek je zaznamenaný rozhovor Martina Ignačáka s jedním z policejních agentů, kde Martin Ignačák pronáší, že má strach, aby se někomu něco nestalo. Policejní agent na to se smíchem kontruje, aby se nebál, že tou dobou budou oni už přece schovaní. I zde apeluji na soud, aby vycházel z autentického audiozáznamu, nikoli z jeho přepisu, neboť i zde došlo k několika zásadním chybám, když jsou slova, která zřetelně pronáší policejní agent vkládaný do úst Martina Ignačáka.

Policejní agent v té době netuší, že s ním obžalovaní hrají svojí konspirační hru, a že nic z toho co dělají a říkají, nemyslí vážně. Že žádný trestný čin reálně nepřipravují ani nechtějí dokonat.

Ted' obecně. Opravdu si myslíme, že by měli takto policisté reagovat, když někdo pronáší, že má strach v dalším pokračování v přípravě trestného činu. Není správnější reakcí policisty promluvit s takovým člověkem tak, aby ho v myšlence upuštění od přípravy podpořil? Nebo je snad správné, to co se stalo tady, že policista začne dotyčného uklidňovat a v trestné činnosti ve své podstatě podporovat? Tato dílčí skutečnost slouží jen k podtržení toho, kdo aktivně rozvíjel skutkový děj, zda obžalovaní nebo policejní agenti.

S uvedeným úzce souvisí i skutečnost, že audionahrávky pořízené agenty, které byly předloženy obhajobě, počínají listopadem 2014, kdy je příprava tvrzeného útoku na vlak již v plném proudu. Řeší se detaily. Oba agenti shodně vypovídali, že myšlenka útoku na

nákladní vlak se zrodila kolem srpna 2014. Oba agenti vypovídali, že již tou dobou byli nasazeni v anarchistickém prostředí a nosili záznamové zařízení. Je velkou záhadou, že zrovna okamžik, kdy došlo k samotnému nápadu útoku na nákladní vlak, zaznamenán není. Nebudu se pouštět do nepodložených spekulací, ale ponechávám na zvážení soudu, zda i s ohledem na všechny provedené důkazy toto nemůže nasvědčovat tvrzení obžalovaných o tom, kdo uvedenou akci „vyprovokoval“.

Z nálezů ústavního soudu ze dne 14.9.2016, sp.zn. I. ÚS 2652/16 (jedná se o nález, který vedl k propuštění Martina Ignačáka z vazby) se podává:

Vzhledem k tomu, že o vině stěžovatele dosud rozhodnuto nebylo a trestní řízení probíhá, Ústavní soud se vysloví pouze obecně k institutu policejního agenta. Tento institut je bezpochyby legitimním nástrojem proti závažné trestné činnosti. Nicméně podmínky pro jeho použití jsou velmi přísné. Meze ingerence Policie ČR do průběhu jednání, které je posléze kriminalizováno, Ústavní soud konstruoval především v nálezů sp. zn. III. ÚS 597/99 ze dne 22. 6. 2000 (N 97/18 SbNU 345) a nálezů sp. zn. III. ÚS 291/03 ze dne 6. 6. 2006 (N 115/41 SbNU 427). Zde Ústavní soud uvedl, že je nepřipustným porušením čl. 39 Listiny, pakliže jednání státu (Policie) se stává součástí skutkového děje, celé posloupnosti úkonů, z nichž se trestní jednání skládá (např. provokace či iniciování trestného činu, jeho dokonání apod.). Nepřipustný je takový zásah státu do skutkového děje, jenž ve své komplexnosti tvoří trestný čin, resp. takový podíl státu na jednání osoby, jehož důsledkem je trestní kvalifikace tohoto jednání. Je nepřipustné, aby policejní orgány jako orgány státu naváděly jiného ke spáchání trestné činnosti, posilovaly jeho vůli spáchat trestný čin, či mu jakoukoli formou pomáhaly.

Podobně se k ingerenci policie do skutkového děje staví i judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Aby nešlo o zakázanou provokaci, musí policejní agenti pouze sledovat probíhající jednání, ke kterému by došlo i bez jejich přispění (viz zejména rozsudek ESLP ve věci Teixeira de Castro proti Portugalsko ze dne 9. 6. 1998 č. 25829/94; či Ramanauskas proti Litvě ze dne 5. 2. 2008 č. 74420/01).

Obdobně ustálená judikatura Nejvyššího soudu za nepřipustnou policejní provokaci považuje aktivní činnost policie, která směřuje k podněcování určité osoby (fyzické či právnické) ke spáchání konkrétního trestného činu s cílem získat usvědčující důkazy a vyvolat její trestní stíhání, a jejímž důsledkem je vzbuzení úmyslu spáchat trestný čin podněcovanou osobou, ačkoliv předtím tato osoba žádný takový úmysl neměla (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2015 sp. zn. 11 Tdo 730/2015 a odkazy tam uvedené).

Jinými slovy není možné, aby někdo byl odsouzen za čin, který spáchal proto, že k němu byl policistou podněcen, naveden, přesvědčen, donucen nebo přemluven. Policisté nesmí vytvořit úmysl spáchat konkrétní trestný čin u osoby, u které původně úmysl k takovému činu nebyl. Takové odsouzení by bylo možno považovat za „hluboce urážející pro běžný pojem spravedlnosti“ (R. v Loosely, rozsudek Sněmovny lordů ze dne 25. 10. 2001 č. [2001] UKHL 53, § 25, 53 a 99). Oproti tomu není problematické, pokud policista pouze vytvoří pro obviněného možnost spáchat trestný čin, například tím, že u něj poptá prodej

zakázaného předmětu. Jde sice také o aktivní jednání policisty, ale podstatné zde je, že obviněný by trestný čin spáchal i bez přispění policisty, kontraktantem by pouze byla jiná osoba. Policie v takovém případě pouze vytvořila zcela běžné, nijak výjimečné podmínky pro spáchání trestného činu.

Položme si otázku, zda by byli obžalovaní skutečně schopni skutek dokonat bez asistence dvou lidí v podobě policejních agentů? Položme si otázku, zda z provedení dokazování nevyplývají důvodné pochybnosti, že se policejní agenti podíleli na rozvoji skutkového děje takovou měrou, že se dostali do příkrého rozporu se shora uvedenými stanovisky Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Evropského soudu pro lidská práva.

Nemám důvod nevěřit, že soud všechny důkazy objektivně zhodnotí a ve věci spravedlivě rozhodne.

S ohledem na vše shora uvedené navrhuji, aby byl obžalovaný Martin Ignačák zproštěn obžaloby pro oba zažalované trestné činy z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) trestního řádu.

Mgr. Ondrej Štefánik, Ph.D.,
obhájce obviněného
Martina Ignačáka, nar. 10.8.1986